TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2024. gada 19. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Atbildība par produktiem ar trūkumiem – Direktīva 85/374/EEK – 3. panta 1. punkts – Jēdziens "ražotājs" – Jēdziens "persona, kas sevi apliecina kā ražotāju" – Nosacījumi – Piegādātājs, kura nosaukums daļēji sakrīt ar ražotāja nosaukumu un ar preču zīmi, ko precei pievienojis pēdējais minētais

Lietā C-157/23

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2023. gada 6. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 13. martā, tiesvedībā

Ford Italia SpA

pret

ZP,

Stracciari SpA,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents) un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: Č. Di Bella [*C. Di Bella*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2024. gada 8. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Ford Italia SpA* vārdā – *M. Manfredonia*, *avvocato*,

– *Stracciari SpA* vārdā – *L. Landuzzi*, *avvocato*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *G. Gattinara* un *F. Thiran*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 18. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 85/374/EEK (1985. gada 25. jūlijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem (OV 1985, L 210, 29. lpp.) 3. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar strīdu starp *Ford Italia SpA*, no vienas puses, un ZP un *Stracciari SpA*, no otras puses, par *Ford Italia* atbildību par produktiem ar trūkumiem pēc satiksmes negadījuma, kurā cietis ZP, kad pēdējais minētais vadīja "Ford" markas automašīnu, kuru viņš bija iegādājies no *Stracciari*.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 85/374 ceturtajā un piektajā apsvērumā noteikts:

"tā kā patērētāja aizsardzības labad vajadzīgs, lai visi ražošanas procesā iesaistītie ražotāji būtu atbildīgi tiktāl, cik tas attiecas uz trūkumiem gatavajā produktā, sastāvdaļā vai kādā izejvielā, ko viņi piegādājuši; tā kā šā paša iemesla dēļ atbildība jāattiecina uz importētājiem, kas importē produktus Kopienā, un personām, kuras apliecina sevi kā ražotāju, pievienojot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, vai kuras piegādā tādus produktus, ka ražotāju nav iespējams identificēt;

tā kā tādās situācijās, kad vairākas personas ir atbildīgas par vienu un to pašu trūkumu, patērētāja aizsardzības labad vajadzīgs, lai aizskartā persona no jebkuras minētās personas varētu pieprasīt pilnu kompensāciju par trūkuma izraisītajiem zaudējumiem".

4 Šīs direktīvas 1. pantā paredzēts, ka ražotājs ir atbildīgs par kaitējumu, kuru izraisījis viņa produkta trūkums.

5 Minētās direktīvas 3. pants formulēts šādi:

"1. "Ražotājs" nozīmē gatava produkta izgatavotāju, jebkādu izejvielu ražotāju vai sastāvdaļas izgatavotāju un jebkuru personu, kas apliecina sevi kā tā ražotāju, produktam pievienojot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi.

2. Neierobežojot ražotāja atbildību, jebkuru personu, kas, veicot uzņēmējdarbību, Kopienā importē produktu pārdošanai, iznomāšanai, līzingam vai jebkādam izplatīšanas veidam, uzskata par ražotāju šīs direktīvas nozīmē, un tā ir atbildīga kā ražotājs.

3. Kad nav iespējams identificēt produkta ražotāju, katru produkta piegādātāju uzskata par tā ražotāju, ja vien tas savlaicīgi neinformē aizskarto personu par ražotāja identitāti vai par to, kas viņam produktu piegādājis. Tādi paši noteikumi attiecas uz gadījumu, kad produktu importē un

uz šā produkta nav norādīta tā importētāja identitāte, kurš minēts 2. punktā, pat ja ir norādīts ražotāja nosaukums."

6 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 5. pantu:

"Ja, piemērojot šīs direktīvas noteikumus, divas vai vairākas personas ir atbildīgas par vienu kaitējumu, tās ir atbildīgas solidāri un atsevišķi, neierobežojot valsts tiesību aktu noteikumus attiecībā uz regresa tiesībām."

Itālijas tiesības

7 Direktīva 85/374 Itālijas tiesību sistēmā transponēta ar 1988. gada 24. maija *decreto del Presidente della Repubblica n. 224 – Attuazione della direttiva CEE n. 85/374 relativa al ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari e amministrative degli Stati membri in materia di responsabilità per danno da prodotti difettosi, ai sensi dell'art. 15 della legge 16 aprile 1987, n. 183* (Prezidenta Dekrēts Nr. 224, ar ko atbilstoši 1987. gada 16. aprīļa Likuma Nr. 183 15. pantam transponē Direktīvu 85/374/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem, 1988. gada 23. jūnija *GURI* Nr. 146; turpmāk tekstā – "Dekrēts Nr. 224/1988").

8 Šī dekrēta 3. panta "Ražotājs" 1. punktā noteikts, ka ražotājs ir gatava produkta vai kādas tā sastāvdaļas izgatavotājs vai izejvielu ražotājs. Turklāt saskaņā ar šī panta 3. punktu par ražotāju uzskata arī jebkuru personu, kas sevi apliecina kā tā ražotāju, produktam vai tā iepakojumam pievienojot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi.

9 Minētā dekrēta 4. pants attiecas uz piegādātāja atbildību, un tā 1. punktā paredzēts: ja ražotājs nav identificēts, tāda pati atbildība ir piegādātājam, kas izplatījis produktu komercdarbības īstenošanas laikā, ja tas trijos mēnešos pēc pieteikuma zaudējumus cietušajai personai nav paziņojis ražotāja vai personas, kas tam produktu piegādājusi, identitāti un domicilu. Šī panta 5. punktā noteikts, ka trešā persona, kas identificēta kā ražotājs vai iepriekšējais piegādātājs, var tikt pieaicināta lietā un piegādātājs – atbildētājs lietā – var tikt atbrīvots no atbildības, ja norādītā persona iestājas lietā un neapstrīd identificēšanu.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10 2001. gada 4. jūlijā ZP iegādājās "Ford" preču zīmes automašīnu (turpmāk tekstā – "attiecīgais transportlīdzeklis"), kuru viņam pārdeva *Stracciari*, kas ir šīs preču zīmes koncesionāre Itālijā.

11 Attiecīgo transportlīdzekli bija ražojusi Vācijā dibināta sabiedrība *Ford WAG*, kas pēc tam to piegādāja *Stracciari* ar *Ford Italia* starpniecību; pēdējā minētā *Ford WAG* ražotus transportlīdzekļus izplata Itālijā. *Ford WAG* un *Ford Italia* ietilpst vienā un tajā pašā uzņēmumu grupā.

12 2001. gada 27. decembrī ZP cieta ceļu satiksmes negadījumā, kurā neatvērās attiecīgā transportlīdzekļa drošības gaisa spilvens.

13 2004. gada 8. janvārī ZP cēla prasību *Tribunale di Bologna* (Boloņas tiesa, Itālija), vēršoties pret *Stracciari* un *Ford Italia*, lai panāktu, ka tām tiek piespriests atlīdzināt kaitējumu, kas viņam esot nodarīts šim transportlīdzeklim piemītošā trūkuma dēļ.

14 Minētajā tiesā *Ford Italia* apgalvoja, ka nav ražojusi attiecīgo transportlīdzekli. *Ford Italia* esot bijusi tikai attiecīgā transportlīdzekļa piegādātāja, jo tā ražotāja esot *Ford WAG*. *Ford Italia* uzsvēra arī, ka attiecīgā transportlīdzekļa pārdošanas rēķinā esot skaidri norādījusi, ka ražotāja ir *Ford WAG*, tāpēc šajā gadījumā pašu *Ford Italia* nevar uzskatīt nedz par ražotāju saskaņā ar Direktīvas 85/374 3. panta 3. punktu, nedz tā var uzņemties atbildību, kāda ir ražotājam atbilstoši šai direktīvai.

15 Ar 2012. gada 5. novembra lēmumu *Tribunale di Bologna* (Boloņas tiesa) nosprieda, ka *Ford Italia* ārpuslīgumiskā atbildība ir iestājusies attiecīgā transportlīdzekļa drošības gaisa spilvena ražošanas defekta dēļ.

16 *Ford Italia* par šo lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Corte d'Appello di Bologna* (Boloņas apelācijas tiesa, Itālija).

17 Apelācijas sūdzības pamatošanai *Ford Italia* norādījusi, ka pirmās instances tiesa nepamatoti uzskatījusi, ka tai ražotājs bija jāiesaista tiesvedībā kā atbildētājs, to pieaicinot piedalīties lietā piespiedu kārtā, lai pati *Ford Italia* varētu tikt atbrīvota no dalības tiesvedībā kā atbildētāja. Turklāt pirmās instances tiesa esot lēmusi *ultra petita*, ciktāl *Ford Italia* esot ticis piespriests sods kā attiecīgā transportlīdzekļa piegādātājai, lai gan ZP esot lūdzis tai piespriest sodu kā produkta ražotājai.

18 Ar 2018. gada 21. decembra spriedumu *Corte d'Appello di Bologna* (Boloņas apelācijas tiesa) noraidīja *Ford Italia* apelācijas sūdzību, jo pēdējai minētajai kā piegādātājai pamatoti esot uzlikta tāda pati atbildība kā ražotājam, ciktāl tās stāvoklis "jāpielīdzina ražotāja, pret kuru nav celta prasība, stāvoklim". Tā kā *Ford Italia* neesot tiesvedībā iesaistījusi *Ford WAG*, *Ford Italia* neesot varējusi lūgt to atbrīvot no dalības tiesvedībā atbildētājas statusā saskaņā ar Direktīvas 85/374 3. panta 3. punkta pirmo teikumu.

19 *Ford Italia* par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību *Corte suprema di Cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa.

20 Šīs sūdzības pamatošanai *Ford Italia* kritizē risinājumu, kādu iesniedzējtiesa radusi līdzīgā lietā, kurā *Ford WAG* kā ražotāja atbildība ir attiecināta uz *Ford Italia*. Faktiski iesniedzējtiesa būtībā bija nolēmusi, ka saskaņā ar Dekrēta Nr. 224/1988 3. panta 3. punktu, ar ko Itālijas tiesību sistēmā transponēts Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkts, saistībā ar atbildību par produktiem ar trūkumiem šāda produkta piegādātājs jāpielīdzina ražotājam, ja tā preču zīme vai nosaukums un ražotāja preču zīme vai nosaukums pilnībā vai daļēji sakrīt un ja produkts tiek pārdots ar šo preču zīmi.

21 Iesniedzējtiesa tomēr vēlas noskaidrot Dekrēta Nr. 224/1988 3. panta 3. punktā un Direktīvas 85/374 3. panta 1. punktā ietvertās frāzes "pievienojot savu nosaukumu" precīzu tvērumu.

22 Tā būtībā vaicā, vai ražotāja atbildības paplašināšana, attiecinot to uz piegādātāju, tādējādi ir ierobežota ar gadījumu, kad "pievienošana" no piegādātāja viedokļa nozīmē, ka tas fiziski uzdrukājis savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi uz produkta, lai radītu sajaukumu starp tā identitāti un ražotāja identitāti, un vai šī paplašināšana ir piemērojama arī tad, ja pastāv vienkārša identifikācijas datu sakritība, kā tas ir šajā gadījumā.

23 Šādos apstākļos *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Direktīvas 85/374] 3. panta 1. punktam atbilst – un, ja neatbilst, tad kāpēc – tāda interpretācija, kas ražotāja atbildību paplašina un attiecina arī uz piegādātāju, kaut arī pēdējais minētais nav fiziski pievienojis precei savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi tikai tāpēc, ka piegādātājam ir nosaukums, preču zīme vai cita atšķirības zīme, kas pilnībā vai daļēji sakrīt ar ražotāja nosaukumu, preču zīmi vai atšķirības zīmi?"

Par lūgumu atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu

24 Ar dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2024. gada 29. aprīlī pēc ģenerāladvokāta secinājumu sniegšanas, *Ford Italia* lūdza atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu atbilstoši Tiesas Reglamenta 83. pantam.

25 Lūguma pamatošanai *Ford Italia* būtībā apgalvo, ka pastāv "jauns fakts procesuālajās debatēs, kas nav jauns lietas materiālos" un kas saistīts ar brīdi, kad patērētājs uzzinājis attiecīgā transportlīdzekļa patiesā ražotāja identitāti. Ģenerāladvokāts neesot ņēmis vērā šo apstākli savos secinājumos, kas tādējādi esot balstīti uz kļūdainu faktu atspoguļojumu.

26 Pirmām kārtām, jāatgādina, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Reglamentā šo statūtu 23. pantā minētajām ieinteresētajām personām nav paredzēta iespēja iesniegt apsvērumus, lai atbildētu uz ģenerāladvokāta sniegtajiem secinājumiem. Otrām kārtām, atbilstoši LESD 252. panta otrajai daļai ģenerāladvokāts, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē sniedz motivētus secinājumus lietās, kurās saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtiem vajadzīga ģenerāladvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz šie secinājumi, nedz pamatojums, ar kādu ģenerāladvokāts tos izdara. Tādēļ viena lietas dalībnieka nepiekrišana ģenerāladvokāta secinājumiem, lai kādi arī jautājumi šajos secinājumos būtu aplūkoti, pati par sevi nevar būt mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu pamatojošs iemesls (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, W.Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 62. un 63. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

27 Turklāt saskaņā ar Reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši tad, ja tā uzskata, ka nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru ieinteresētās personas nav apspriedušas.

28 Šajā gadījumā Tiesa tomēr uzskata, ka tai ir visa vajadzīgā informācija, lai pieņemtu nolēmumu. Turklāt *Ford Italia* lūgumā atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu nav norādīts, ka šī lieta būtu jārisina, pamatojoties uz argumentu, kuru ieinteresētās personas nav apspriedušas, nedz arī tajā ir ietverts jauns fakts, kam var būt izšķiroša ietekme uz nolēmumu, kāds Tiesai jāpieņem šajā lietā. Šādos apstākļos Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokātu, uzskata, ka rīkojums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu nav jāizdod.

Par prejudiciālo jautājumu

29 Ar uzdoto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka produkta ar trūkumiem piegādātājs jāuzskata par "personu, kas apliecina sevi kā [šī produkta] ražotāju", ja piegādātājs minētajam produktam fiziski nav pievienojis savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, bet preču zīme, kuru ražotājs tam pievienojis, sakrīt, pirmkārt, ar piegādātāja nosaukumu vai tā atšķirtspējīgo elementu un, otrkārt, ar ražotāja nosaukumu.

30 Vispirms jāuzsver, ka Direktīvas 85/374 mērķis ir dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu pilnīga saskaņošana jomā, kuru tā reglamentē, tāpēc dalībvalsts diskrecionāro varu, reglamentējot atbildību par produktiem ar trūkumiem, pilnībā nosaka šī direktīva un tā ir jāizsecina no šīs direktīvas redakcijas, mērķa un struktūras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 10. janvāris, *Skov* un *Bilka*, C-402/03, EU:C:2006:6, 22. un 23. punkts).

31 Šajā ziņā jākonstatē, ka personas, pret kurām patērētājs var celt prasību saskaņā ar Direktīvā 85/374 paredzēto atbildības noteikšanas sistēmu, ir uzskaitītas tās 1. un 3. pantā. Tā kā šīs direktīvas mērķis, kā izriet no iepriekšējā punkta, jomā, kuru tā reglamentē, ir panākt pilnīgu saskaņošanu, tad tās 1. un 3. pantā norādīto atbildīgo personu loks ir jāuzskata par izsmeļošu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 10. janvāris, *Skov* un *Bilka*, C-402/03, EU:C:2006:6, 32. un 33. punkts).

32 Runājot par šo tiesību normu tekstu, Direktīvas 85/374 1. pantā atbildība par produktu ar trūkumiem uzlikta ražotājam, bet šīs direktīvas 3. panta 1. punktā jēdziens "ražotājs" definēts kā gatava produkta izgatavotājs, izejvielas ražotājs vai sastāvdaļas izgatavotājs.

33 Lai gan saskaņā ar Direktīvas 85/374 1. pantu Savienības likumdevējs principā izvēlējies atbildību par kaitējumu, kas nodarīts ar ražotāja produktiem ar trūkumiem, uzlikt ražotājam, šīs direktīvas 3. pants to profesionāļu vidū, kuri piedalījušies attiecīgā produkta ražošanas un pārdošanas procesā, ietver tos, kam arī var būt pienākums uzņemties minētajā direktīvā nostiprināto atbildību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 10. janvāris, *Skov* un *Bilka*, C-402/03, EU:C:2006:6, 29. un 30. punkts).

34 Šajā ziņā jākonstatē, ka Direktīvas 85/374 3. panta 1. punktā būtībā ir ietverta alternatīva un vienīgi tās pirmā daļa attiecas uz personu, kas vismaz daļēji ir iesaistīta attiecīgā produkta ražošanas procesā. Savukārt otrā alternatīvas daļa apzīmē personu, kas sevi apliecina kā produkta ražotāju, produktam pievienojot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. jūlijs, *Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia*, C-264/21, EU:C:2022:536, 26. punkts).

35 Tātad no 3. panta 1. punkta skaidrā un nepārprotamā formulējuma izriet, ka personas, kas sevi apliecina kā produkta ražotāju, piedalīšanās produkta ražošanas procesā nav nepieciešama, lai to varētu kvalificēt kā "ražotāju" šīs tiesību normas izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. jūlijs, *Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia*, C-264/21, EU:C:2022:536, 27. punkts).

36 Tādējādi tādu personu kā šajā gadījumā prasītājs pamatlietā, kas neražo transportlīdzekļus, bet tikai tos pērk no ražotāja, lai izplatītu citā dalībvalstī, var uzskatīt par "ražotāju" Direktīvas 85/374 1. panta izpratnē, ja atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 1. punktam tas sevi apliecina kā produkta ražotāju, attiecīgajam transportlīdzeklim pievienojot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi.

37 Pievienojot attiecīgajam produktam savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, persona, kas sevi apliecina kā produkta ražotāju, rada iespaidu, ka tā ir iesaistīta ražošanas procesā vai uzņemsies atbildību par to. Tāpēc šo norāžu izmantošana nozīmē, ka šī persona izmanto savu atpazīstamību, lai padarītu šo produktu pievilcīgāku patērētāju skatījumā, un tas savukārt pamato to, ka var iestāties tās atbildība saistībā ar šo izmantošanu (spriedums, 2022. gada 7. jūlijs, *Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia*, C-264/21, EU:C:2022:536, 34. punkts).

38 Tādējādi pamatlietā rodas jautājums par produkta ar trūkumiem oficiālā izplatītāja Itālijā, proti, šajā gadījumā, *Ford Italia*, atbildību, kas pats šim produktam fiziski nav pievienojis savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, jo uz tā esošā preču zīme, proti, "Ford", ir pievienota produkta ražošanas procesā un atbilst ražotāja nosaukumam. Tāpēc jāpārbauda, vai ar to, ka šī preču zīme atbilst arī izplatītāja nosaukuma atšķirtspējīgam elementam, pietiek, lai izplatītāju varētu kvalificēt kā "personu, kas sevi apliecina kā [produkta] ražotājs" Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkta izpratnē.

39 Šajā ziņā, protams, atsaucoties uz personu, "kas sevi apliecina kā [produkta] ražotāju", "pievienojot" produktam savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, šīs tiesību normas formulējums varētu likt domāt, ka šī kvalifikācija atkarīga no aktīvas šīs personas darbības, pašai šādu norādi pievienojot attiecīgajam produktam.

40 Tomēr, pirmām kārtām, jānorāda, ka šī atsauce, kā minēts šī sprieduma 37. punktā, galvenokārt attiecas uz tādas personas rīcību, kas sava nosaukuma, preču zīmes vai citas atšķirības zīmes pievienošanu produktam izmanto, lai radītu iespaidu, ka ir iesaistīta ražošanas procesā, vai lai uzņemtos par to atbildību.

41 Šādā aspektā, ja attiecīgo produktu piegādā šī persona, nav nozīmes, vai šādu norādi tā attiecīgajam produktam fiziski pievienojusi pati vai arī šīs personas nosaukumā ir norāde, ko produktam pievienojis ražotājs un kas atbilst ražotāja nosaukumam. Abos šajos gadījumos piegādātājs izmanto sakritību starp attiecīgo norādi un savu uzņēmuma nosaukumu, lai patērētājam stādītos priekšā kā persona, kas atbildīga par produkta kvalitāti, un radītu patērētājam paļāvību, kas līdzīga tai, kāda tam būtu, ja produktu pārdotu tieši tā ražotājs. Abos gadījumos šī persona jāuzskata par personu, kas "sevi apliecina kā [produkta] ražotāju" Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkta izpratnē.

42 Otrām kārtām, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2022. gada 24. novembris, *Cafpi* un *Aviva assurances*, C-691/21, EU:C:2022:926, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

43 Šajā ziņā no Direktīvas 85/374 5. panta, kas aplūkots kopā ar tās ceturto un piekto apsvērumu, izriet, ka Savienības likumdevējs pieņēmis plašu jēdziena "ražotājs" tvērumu, lai aizsargātu patērētāju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. jūlijs, *Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia*, C-264/21, EU:C:2022:536, 31. punkts).

44 No Direktīvas 85/374 ceturtā apsvēruma izriet, ka Savienības likumdevējs ir ņēmis vērā, ka patērētāju tiesību aizsardzība prasa, lai "ikviena persona", kas sevi apliecina kā produkta ražotāju, pievienojot tam savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, tiktu saukta pie atbildības tāpat kā "patiesais" ražotājs. Turklāt no šīs direktīvas 5. panta, kas aplūkots kopā ar tās piekto apsvērumu, izriet, ka šī personas, kas sevi apliecina kā produkta ražotāju, atbildība ir tāda paša līmeņa kā "patiesā" ražotāja atbildība un ka patērētājs var brīvi izvēlēties prasīt pilnīgu kaitējuma

atlīdzināšanu no jebkuras no šīm personām, jo to atbildība ir solidāra (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. jūlijs, *Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia*, C-264/21, EU:C:2022:536, 32. punkts).

45 Tādējādi ir skaidrs, ka Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkta mērķis ir atvieglot pienākumu noteikt patieso attiecīgā produkta ar trūkumiem ražotāju. Šajā ziņā no Komisijas 1976. gada 9. septembra direktīvas priekšlikuma, kas ir Direktīvas 85/374 pamatā, 2. panta, kurš bez būtiskām izmaiņām ir kļuvis par šīs direktīvas 3. pantu, pamatojuma izklāsta izriet, ka Savienības likumdevējs uzskatījis – patērētāju aizsardzība nebūtu pietiekama, ja izplatītājs varētu "nosūtīt" patērētāju pie ražotāja, kurš patērētājam varētu nebūt zināms (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. jūlijs, *Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia*, C-264/21, EU:C:2022:536, 33. punkts).

46 Tādējādi Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkts, ņemot vērā kontekstu, kādā iekļaujas šī tiesību norma, un mērķi, kāds ir tiesiskajam regulējumam, kurā tā ietilpst, jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens "persona, kas sevi apliecina kā [produkta] ražotāju" minētās tiesību normas izpratnē var attiekties ne tikai uz personu, kas produktam fiziski pievienojusi savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi. Ja piekristu pretējam viedoklim, tiktu ierobežots jēdziena "ražotājs" tvērums un tādējādi tiktu apdraudēta patērētāju aizsardzība. It īpaši jāuzskata, ka produkta piegādātājs "sevi apliecina kā tā ražotāju", ja piegādātāja nosaukums vai tā atšķirtspējīgais elements sakrīt, pirmkārt, ar ražotāja nosaukumu un, otrkārt, ar nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, ko ražotājs pievienojis produktam.

47 Tomēr saskaņā ar Direktīvas 85/374 5. pantu, tā kā tās personas atbildība, kas sevi apliecina kā produkta ražotāju, un produkta ar trūkumiem ražotāja atbildība ir solidāra, tas, ka patērētājs šo personu ir saucis pie atbildības, neierobežo valsts tiesību aktu noteikumus par regresa tiesībām, un it īpaši noteikumus, kuri minētajai personai savukārt ļauj pie atbildības saukt produkta ar trūkumiem ražotāju.

48 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto pamatojumu, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 85/374 3. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka produkta ar trūkumiem piegādātājs jāuzskata par "personu, kas sevi apliecina kā [šī produkta] ražotāju" šīs tiesību normas izpratnē, ja piegādātājs minētajam produktam fiziski nav pievienojis savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, bet preču zīme, ko ražotājs pievienojis šim produktam, sakrīt, pirmkārt, ar piegādātāja nosaukumu vai tā atšķirtspējīgo elementu un, otrkārt, ar ražotāja nosaukumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 85/374/EEK (1985. gada 25. jūlijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem 3. panta 1. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

produkta ar trūkumiem piegādātājs jāuzskata par "personu, kas sevi apliecina kā [šī produkta] ražotāju" šīs tiesību normas izpratnē, ja piegādātājs minētajam produktam fiziski nav pievienojis savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi, bet preču zīme, ko ražotājs pievienojis šim produktam, sakrīt, pirmkārt, ar piegādātāja nosaukumu vai tā atšķirtspējīgo elementu un, otrkārt, ar ražotāja nosaukumu.

[Paraksti]